

[Ministeren for skatter og afgifter.]

rende antal, ca. 21½ mill., til ca. 100 mill. blanketter. Kommunerne peger også på systemets store sårbarhed over for fejl. Praktisk taget enhver fejl vil gå ud over selve lønudbetalingen, og lønmodtageren vil i en fejlsituation have en meget svag stilling, fordi det på grund af systemets størrelse og uigennemtrængelighed vil være vanskeligt at finde ud af, hvor fejlen er begået.

Danmarks Sparekasseforening og Den danske Bankforening har endvidere udarbejdet en omkostningsanalyse. Der er ganske vist en betydelig usikkerhed forbundet med beregningen, men tallene fortæller alligevel, at det bliver en dyr ordning. Pengeinstitutternes meromkostning anslås til 100 mill. kr. årlig; dertil kommer driften af kildeskattecenteret på 75 mill. kr., og yderligere 100 mill. kr. i årlige portoudgifter.

I omkostningsanalysen anføres endvidere, at der hos arbejdsgiveren i den offentlige sektor kan opnås visse besparelser, som imidlertid er vanskelige at opgøre.

Endelig vil arbejdsgiverne som følge af, at skatte kreditten bortfalder, få en øget renteudgift på ca. 300 mill. kr.

Efter min opfattelse har kritikken peget på væsentlige svagheder i ordningen, som oven i købet vil blive overordentlig omkostningskrævende og besværlig at administrere. Jeg tror ikke på, at den foreslåede ordning giver klare administrative lettelser for arbejdsgiverne. Jeg er enig med Arbejdsgiverforeningen og kommunerne på dette punkt. Selv for den lille arbejdsgiver vil det stærkt øgede blanketmateriale let kunne opluge fordelen ved at slippe for selve skateteberregningen og opbevaringen af skattekort.

Forslagsstillerne er inde på, at pengeinstitutordningen kan kobles sammen med en skatteopkrævning, som bygger på skattetabeller. Det er muligvis rigtigt, men i sig selv er det jo ingen garanti for, at vi når frem til et mere rigtigt skattetræk. Denne mulighed for tabeltræk er i hvert fald for mig at se slet ikke i stand til at opveje de administrative vanskeligheder, vi vil kaste os ud i, hvis vi skulle forsøge os med en ordning som den foreslåede.

Det er ikke muligt at komme ind på alle de problemer, som en pengeinstitutordning rejser, men jeg mener, at det, jeg har anført

her, og som jeg har gjort ret udførligt, viser, at det var rimeligt og rigtigt, at jeg i sin tid standsede de videre undersøgelser. Jeg tror ikke, at yderligere undersøgelser eller forsøg på modifikation af ordningen vil kunne ændre den negative vurdering af den tanke, der ligger bag forslaget til beslutning her.

Grünbaum (S):

For nogle år siden var det meget på mode at tale om det kontantløse samfund, alt skulle foregå over clearinger det ene eller det andet sted, og helst skulle vi alle sammen kunne klare os med checks. Det har præget venstres forslag, og det prægede også diskussioner, vi havde her i Folketinget for nogle år siden.

Jeg kom en dag til at tænke på, at hvis vi nu ikke havde kendt pengesedlen, men havde været nødt til at have dette kontantløse samfund med bogholderiføring for hver eneste gang, vi skulle købe et eller andet — og det er jo det, der foregår, når man betaler med check og over bankkonti — og der så kom en mand, som der jo gjorde i 1750, eller hvornår det var, og sagde: ja men vi kan klare os, hvis vi kan lave en pengesedde, som i virkeligheden bare er en anvisning på Nationalbanken, hvis han kom og sagde, at man kunne lave en kæmperationalisering, ved at man kunne gå rundt med nogle pengesedler, som var anvisninger på Nationalbanken, så ville man simpelt hen sige: det er et geni, der er dukket op blandt os.

Desværre går udviklingen den anden vej. Vi skal ind over hele det her store bogholderi, og det er også det, venstres forslag i virkeligheden, ikke ligefrem går ud på, men kommer til at medføre i allerhøjeste grad. Jeg vil advare stærkt imod det. Vi var allerede inde på disse tanker i 1966-67 under forberedelsen af kildeskatten. De to ting, som var afgørende for, at man måske mest tog afstand fra det, var, dels at lønmodtagerne skulle finde sig i at få deres løn nogle dage senere end ellers, og det havde vi ingen garanti for at lønmodtagerorganisationerne ville finde sig i, dels at der hver eneste uge praktisk taget for de fleste arbejdsgivere i hvert fald inden for LO-området skulle foregå en strøm af korrespondance mellem virksomhederne og pengeinstitutterne og kildeskattecentralen, altså simpelt hen en postbesørgelse af de helt kæmpemæssige